

ONS ISEGHEM

INSCHRIJVINGSPRIJS

1 jaar 6.00 fr.
6 maanden 3.50 fr.
3 maanden 1.75 fr.
1 jaar binnen stad 5.50 fr.

Men schrijft in bij de
DRUKKER-UITGEVER:

R. Mestdagh-Debosschere
Emelghem-Dam-Isegheem
en in alle postkantoren.

verschijnende

elken Zaterdag

Aankondigingen 0.15 fr. den regel
Rechterlijke aankondig. 0.50 fr. " "
Aanbevelingen 0.25 fr. " "

Verkoopingen, wijkfeesten, herbergkermussen, prijskampen, enz. waarvan plakbrieven, kaarten, of programmas bij den drukker van dit blad gedrukt, worden kosteloos tweemaal in het blad overgenomen, alsook de opgegeven uitlagen van prijskampen.

GELIJKE PLICHTEN! GELIJKE RECHTEN!!

Mijnheer JOSEPH SEYNAEVE door onzen alleenheerscher uit den Gemeenteraad gesloten.

Isegheem, den 13 Augusti 1919.

AAN DE HEEREN BURGEMEESTER EN
SCHEPENEN DER STAD ISEGHEM.

Op 27 Mei 1919 schreef ik aan UEd, dat ik begerde behouden te worden op de Kieserslijsten der Stad Isegheem.

Op dezen brief heb ik geene antwoord bekomen of ten minste ontvangstbewijs hetgeen de regels der eerste beleeftheid nogtans vereischen alhoewel gij heeren artikel 85 van den Kieswet moet eerbiedigen en navolgen.

Ik verklaar dus *opnieuw* dat ik bekeer, dat ik eisch, op de Kieserslijsten der Stad Isegheem te staan en dat ik volstrekt al mijne politieke rechten te Isegheem wil behouden niettegenstaande de *stelselmatige tegenkating* van den burgemeester van Isegheem; omdat ik op *het vragen van talrijke Iseghemnaren den burgemeester* van Isegheem aangeklaagd heb bij de Militaire Veiligheidspolitie.

De burgemeester van Isegheem, alle rechten te buiten gaande en *tegen mijnen wil* heeft bevolen aan mij en mijne vrouw geen *Eenzaalheidsbewijzen* af te leveren, waarvoor hij mij schadeloos zal stellen; verders denkende dat hij het meesterschap voert over den aardbol hij heeft tot tweemaal toe in 1919 mijn domicile van Isegheem naar *Anderlecht* gezonden zonder de minste verwittiging *en tegen mijnen wil in*. Tegen die laffe handelwijze heb ik hevig verzet aangeteekend en eisch *volkomen* al mijne rechten tot domicile.

In 1916 met Januari heb ik Isegheem verlaten om naar *Anderlecht* te gaan wonen alleenlijk om *daar* te trouwen.

Bemerkt goed Heeren, dat ik *moest Isegheem verlaten voor goed*, van de *duitsche dwingelanden* — dus gedwongen. Er is maar een mensch in Isegheem die dit loochent en dit is de Burgemeester want hij schrijft naar *Anderlecht* dat ik *Isegheem verlaten heb zonder noodzakelijkheid* — dit noem ik vlakaf *liegen*.

Het staat dus vast dat ik *gedwongen* was door den *vijand* aldus te handelen wilde ik trouwen.

Mijn inzicht was zoodra de omstandigheden zulks toelieten opnieuw mijn domicile naar Isegheem te sturen. Met het einde van December 1918 heb ik dus mijn domicile en dit van vrouw en kind naar Isegheem gestuurd omdat ik *niet vroeger kon*. Ik wierd *regelmatig* ingeschreven in de Bevolkingsboeken van Isegheem en 't is slechts na *vijf maanden* inschrijving dat de Burgemeester mijn domicile naar *Anderlecht* zendt *zonder mij in iets te raadplegen en zonder de minste verwittiging*. Dit noem ik *laffertig*.

Ik verklaar dus dat mijn *wezentlijke domicile is en was Isegheem* en dat niemand het recht heeft mij in mijne rechten te krenken, steunende op feiten die het rechtstreeks gevolg zijn der *duitsche bezetting*. Uit reden ook van familiezakken en oorlogsgevolgen kan ik nog niet standvastig te Isegheem verblijven maar binnen korten tijd ben ik terug te Isegheem gelijk vroeger, het ware dus uitzinnig tegen mijnen wil te handelen. Toen het geen oorlog was en de Heer Baron Jan Gilles de Pélicy deel maakte van den Gemeenteraad was die Heer *bijna nooit te Isegheem* en de Burgemeester deed daartegen niets.

Om mijne inschrijving op de Kieserslijsten van Isegheem nog meer te steunen kan ik het schriftelijk bewijs leveren waarbij mijne Moeder en Zusters door de Duitschers verplicht wierden hun huis te verlaten in 1917 en elders te gaan wonen, bijgevolg te *vluchten* en dan later op het einde van den oorlog wierd gansch de stad Isegheem tot vluchten verplicht.

Mijn geval wil ik vergelijken met dit der vluchtelingen die ook gedwongen moesten vertrekken, gelijk ik gedwongen was, wilde ik gebruik maken van mijne burgerlijke rechten.

Mijn geval is door de wet niet voorzien en daarom wil ik het gelijk stellen met dit der vluchtelingen.

Ik geloof niet dat er *een rechtschapen belg* zal gevonden zijn die zou durven, verre van te *willen*, mij in mijne rechten krenken en ik heb de vaste overtuiging dat het College van *Burgemeester* en *Schepenen* der stad Isegheem mij op de Kieserslijsten te Isegheem zal inschrijven.

Aanveerd, Mijnheeren, mijne groeten van ware achting.

JOSEPH SEYNAEVE, Gemeenteraadslid,
Kortrijkstraat, n° 64. ISEGHEM.

SCHEPENCOLLEGIE DER STAD ISEGHEM.

Extrakt van het register van handelingen
van het Schepencollegie der Stad Isegheem.

Zitting van den 16 Augusti 1919.

Tegenwoordig: de H.H. Eug. Carpentier, Burgemeester-Voorzitter; Fr. Bral, Schepen; J. Coucke, oudste in rang zijnde Gemeenteraadslid vervullende de functien van Schepen; A. Werbrouck, Sekretaris;

Het College van Burgemeester en Schepenen der stad Isegheem,

Gezien artikel 47 van de gemeentewet;

Gezien de Heer Seynaeve Joseph, in 1914 wonende bij zijne moeder, Kortrijkstraat te Isegheem, en daar ook nu was van den gemeenteraad dezer stad, in Januari 1916 zijne woonstverandering heeft aangevraagd naar Anderlecht-Brussel, alwaar hij wettig is ingeschreven geworden op 19 Januari 1916;

Gezien de voornoemde Heer Seynaeve te Anderlecht zijn wettig verblijf en wettige woning heeft genomen en dat hij aldaar in het huwelijk is getreden, eene familie heeft gesticht en eenen handel heeft aangegaan dewelke hij bij voortduur aldaar uitoefent;

Gezien de belanghebbende op 31 December 1918, uit Anderlecht terug zijne woonstverandering naar Isegheem heeft aangevraagd en dat er daaruit blijkt dat de Heer Seynaeve niet alleen van woonst is veranderd maar werkelijk te Anderlecht wettig was ingeschreven en aldaar gedurende twee jaar heeft verbleven;

Gezien er daarenboven vastatigd is dat niettegenstaande deze aanvraag tot terug inschrijving te Isegheem, noch de Heer Seynaeve, noch vrouw, noch kind, naar Isegheem zijn teruggekeerd en alhier werkelijk noch verblijf, noch woning hebben genomen maar tot op heden 16 Augusti 1919 te Anderlecht bij voortduur zijn gevestigd gebleven;

Gezien de Heer Seynaeve om deze redens, volgens artikel 102, van het Burgerlijk Wetboek, ambtshalve terug van de bevolkingsregisters van Isegheem is afgeschreven geweest en zijne verandering van woonst terug naar Anderlecht is gezonden geworden;

Overwegende dat om al deze redens er klaar bewezen is dat de Heer Seynaeve in Isegheem zijn verblijf heeft verloren en bijgevolg ook zijne hoedanigheid van Gemeenteraadslid;

Besluit:

De Heer Seynaeve is vervallen van zijne hoedanigheid van Gemeenteraadslid.

Hij zal tot de zittingen noch uitgenoodigd noch toegelaten worden.

Afschrift van dit tegenwoordig besluit zal aan den belanghebbende gegeven worden.

Gelijkvormig afschrift zal gezonden worden aan de Bestendige Afvaardiging van den Provinciaal Raad van West-Vlaanderen.

VOOR GELIJKVORMIG EXTRAKT:

Bij Bevel, de Sekretaris, Burgemeester & Schepenen,
Get: A. WERBROUCK. E. CARPENTIER.

DE BRILKAS!

Hoe men de brilkassen vindt!

Ik deed mijne ronde op 19 Augusti 11. in verscheidene Ministeries over zaken van Isegheem'sch belang.

Gekomen in het Ministerie van Binnenlandsche Zaken waar ik mijnen intrek nam om inlich-

tingen te bekomen nopens de verdeling — DE ONGELIJKE VERDEELING — der gelden toegelicht aan de vluchtelingen en over welke verdeling, zooveel klachten zijn in Isegheem.

Aangaande deze verdeling moet ik den lezer mededeelen dat de verdeling der gelden onlangs gedaan, van dit Ministerie niet uitgaat en dat men zelfs gansch verwonderd is dat zulke toestanden bestaan in de Vlaanders.

Het geld in Lendelede, Rumbeke, Ouckene, Cachtlem en Isegheem verdeeld in de laatste tijden onder de bevolking op zulke ongelijke wijze moet voortkomen van het Nationaal Komiteit.

De Gewestelijke Komiteiten geven het geld aan de Plaatselijke Komiteiten, met of zonder de goedkeuring van het Nationaal Komiteit, dit kan men mij niet zeggen.

Sedert 1 Juni 11. heeft het Ministerie van Binnelandsche Zaken de bediening overgenomen van het Nationaal Komiteit en tot 1 September aanstaande ondersteunt het de vluchtelingen die in nood verkeerden en die onmogelijk kunnen terugkeeren in hunne haardsteden, doordien hunne woningen geheel of gedeeltelijk vernietigd wierden en nu nog onbewoonbaar zijn.

Die hulp bestaat in eene dagelijksche ondersteuning van 1.50 fr. voor volwassenen en 1 fr. voor de kinders beneden de 16 jaar.

Het Nationaal Komiteit eindigt zijne bediening en zoo het beschikt over gelden het mag die verdeelen.

Om te weten of de Gewestelijke Komiteiten handelen naar de bedoeling van het Nationaal Komiteit dient dit gevraagd te worden aan het Nationaal Komiteit zelf.

De Gewestelijke Komiteiten die gehandeld hebben uit eigen beweging zullen mogelijks de gevolgen moeten dragen van die handelwijze.

• De gemeenten die aan al de ingezetenen hunner gemeenten zonder onderscheid geld uitgedeeld hebben, zullen mogelijks nog moeten verantwoorden.

Diensangaande kan ik voor het oogenblik niet meer zeggen maar tegen de verschijning van uw volgend nummer zal ik, hoop ik, den vollen uitleg kunnen geven.

Na al die uitleggingen bekomen te hebben, vernam ik dat burgemeester Carpentier ook in het Ministerie van Binnenlandsche Zaken geweest was en dat hij over dezelfde zaken uitleg gevraagd had en dat hij diensangaande eenen brief nedergelegd had om uitleg.

In een der bureelen van 't Ministerie had onzen Achtbaren zijne *ledige brilkas* laten liggen en men vroeg mij als ik die wilde bestellen aan hem.

Ik nam gereedelijk die vraag aan en beloofde onmiddellijk de *ledige brilkas* aan onzen Achtbaren te bestellen hetgeen ik ook deed, want ik heb ze hem dadelijk gezonden als *staal* per post.

Ik leerde immers het goed voor het kwaad doen, maar ik leerde ook dat openbaar misdrijf openbaar moest gestraft worden.

JOSEPH SEYNAEVE,
Gemeenteraadslid.

DUUR LEVEN

Ondanks de 100 tot 200 % opslag, klagen de werklieden over ontoereikendheid der loonen en met recht. Hoe hoog zij ook gestegen zijn komen zij er niet toe en blijven zij armer dan voor 1914. Zij vragen immer opslag, gaan in werkstaking om hunne eischen te doen inwilligen; al die dagen van vrijwillige werkloosheid verminderen de voortbrengst, verkleinen den warenstock, verhoogen de prijzen, lokken nieuwe loonsbewegingen uit voor opslag, verbitteren het gemoed, bereiden het terrein om hoe langer hoe geweldadiger in te grijpen.

De werklieden kunnen met hunne loonsbewegingen den levensstandaard niet inhalen en de toestand schijnt waarlijk hopeloos.

Dat bracht ons de oorlog.

Door den moedwil van het Europeesche imperialisme en zijn werktuig de militaire partij, en door de verstokte verblindheid van een groot deel der bevolking werden 4 1/2 jaren lang grondstoffen en arbeid gebruikt om moordgetuig voort te brengen.

Wij hebben onzen ondergrond uitgeput, de vruchten onzer velden verbruikt en onze spierkracht verspild om nuttelooze kanonnen en buskruit te maken, onze treinen te verslijten en onze schepen te verzinken.

Nu staan wij daar met zolders zonder graan of katoen, magazijnen zonder eetwaren en kleedingstoffen, werkhuizen zonder machienen, dokken zonder schepen en toch willen wij verbruiken als voorheen en ons niets ontzeggen.

't Volk van Europa heeft nu eens « gekriegd » tot 't uiterste.

De oorlog is voorbij en nu moeten wij ons plan trekken. Is er nog iets te doen om den levensstandaard te doen dalen en hem terug in evenredigheid der loonen te brengen? Ja.

Het land begint reeds een en ander voort te brengen; maar wij zijn toch nog altijd verplicht uit den vreemde in te voeren. Daardoor hoopt ons Belgisch geld ginder op, en daar men het niet noodig heeft om Belgische uitvoerprodukten mee te betalen, verliest het van zijne waarde. In Engeland moeten wij met Belgisch geld 34 % en in Amerika 53 % meer betalen voor denzelfden artikel.

Om den wisselkoers te verbeteren bestaan er geen 36 middelen; wij moeten in plaats van alleen in te voeren, zelf gaan uitvoeren en zoo 't evenwicht herstellen of de crisis zooveel mogelijk verzachten door beperking van den invoer en door eene goede leening in die landen. Geld leenen is 't verlies van 't overvloedig aanbod van geld te beperken tot het strikt noodzakelijke. De regeering kan den invoer regelen door hare vergunningen.

Men klaagt ook zeer dat er gewoekerd wordt, dat de speculatoers vrij spel hebben en de overvloedige tusschenpersonen als onnuttige nietvoortbrengers leven op de kosten der arbeiders.

Daar is iets van. 't Is echter een feit dat in Belgie honderd duizend werklieden loopen; dat er nu reeds armen te veel en werk te weinig is; deed men al de tusschenpersonen aan hunne handelswinst verzaken, dan moesten zij ook leven van arbeid — die niet te vinden is — of van ondersteuning — die nog eens op de kosten van 't algemeen valt. Wij willen geen lans breken voor de eindeloze vermenigvuldiging der niet-voortbrengers; maar er alleen, op wijzen, dat er in 't geval meer overblindheid in 't spel zou kunnen zijn dan werkelijke bate.

Menigmaal hooren wij ook vragen naar maximumprijzen; dat is nochtans zelden een afdoend middel als alleenstaande maatregel. Wanneer er schaarschte is zullen deze maximumprijzen veelal overtreden worden, daar al de verbruikers nooit solidair genoeg zijn om niet te overbieden, wanneer zij werkelijk en nijpend de waar noodig hebben.

Het leven is voor de winkeliers ook duur; met de winst op hunne eigene artikels moeten zij zich het overige aanschaffen.

Er moet dus een bestaans aan zijn of 't is uit met winkeliers; te lage maximumprijzen zouden wel kunnen voor gevolg hebben dat de winst de algemeene onkosten en het risico niet meer weerd is, dat men niet meer wil verkoopen, dat de keus vermindert en dat men een, zotten prijs biedt voor den overschot.

In sommige streken wil men overgaan tot eene gedwongene prijsdeeling door betoogingen, bedreigingen, enz. ingericht door verbruikersbonden. Dat stelt noodzakelijk veel menschen in eene onverdiende moeilijke positie. De levensduurte is geen lokaal verschijnsel en kan door geen lokale aktie doelmatig bestreden worden.

Wie in een omsloten kring de prijzen mordik wou doen dalen tegen de natuur in, zou ze eenvoudig beletten te komen. Zulke geweldsmaatregelen kunnen nooit van langen duurwezen; zij kunnen eene tijdelijke daling veroorzaken een overmatige vrees voor verkoop, daardoor weerom schaarschte en stijging der prijzen.

(Vervolg op de 3^e bladzijde.)

ISEGHEM BINST DEN OORLOG.

(verboden nadruk) — 22^e vervolg

Wij nemen ook een deel over van de Isegheemsche briefwisseling, die heden in het Syndikatenblad verschijnt:

Werk. Weinig beternis. Te moeilijk om het bij te halen of te verzenden. Ook de grondstoffen beginnen te ontbreken.

En spijtig, wij moeten het nogmaals herhalen, terwijl nu alles zoo duur is, dat alles opslaat, durven hier sommige bazen loonaf-trokken plegen van 1 fr. tot 2 fr. per paar.

Wij vragen hier dat de patroons zouden toezien aan welke huisgezinnen het werk gegeven wordt. Zijn er somtijds geen meester-gasten die 't werk geven aan dezen die geen kinders hebben, opdat dezen bij hen den zondag en den maandag eenige pinten kunnen gaan drinken? Hoe is 't mogelijk in zulke tijden aan de drinkers eerst werk te geven! Zorgt voor de huisgezinnen met veel kinders en 't zal er beloofd worden.

Dinsdag 6 April 1915.

Vroeger reeds, in onze verslagen, hebben wij er op gewezen, hoe vernuftig onze werk-looze stadsgenooten zijn, om alle soorten van dingen uit te vinden, ten einde op eene eerlijke wijze aan de koste brood te geraken.

Hier en daar, aan de vitrienen van eenige winkels, ziet men schilderijen, echte tableaux op doek geschilderd, ten toon gesteld. Zekere dezer tafereelen getuigen van een waar talent dat onze stadsgenooten ter eere strekt.

Doch meest van al vindt men kleine schilderijtjes op paneel. 't Zijn honden, katten, peerden die men voorstelt, landschappen, gezichten van praalgebouwen.

De duitschman koopt die gretig aan.

En wanneer onze handelsreizigers na den oorlog Duitschland gaan bezoeken, zullen zij meermalen verstomd staan zien bij hunne kalanten, waar de Isegheemsche monumenten, zooals ons stadhuis, en 't kasteel van M. Le Corbesier, eene eereplaats innemen.

Belgisch geld, en bijzonderlijk zilvergeld, is hier omtrent niet meer te zien. Sedert nieu-wjaar kreeg ik een enkel vijf frankstuk in handen. Duitse papieren marken en Isegheemsche stadsbons vormen het eenige geld uit dat in omloop is.

er uit! Men zoude waarachtig gelooven dat zij ook in den strijd hebben gezeten.

Zij zijn allen bevuild, gescheurd, versleten, en een overgroot getal is samengekleurd met alle slag van « lakskes ».

's Morgens, ten 8 1/2 ure, stappen hier 250 mannen voorbij tot het 204^e regiment behoorende, op het einde van den stoet, komen eenige munitie wagens en vier kokstoven.

Henri Naert-Rebry, landbouwer op het Neerhof, wordt zijne haver aangeslegen. Hij gaat naar de heer burgemeester om te vernemen of er daar niets aan te doen is. Nauwe-lijks heeft Naert zijn geval uiteengedaan, of hij wordt met de grootste beleefdheid tot aan de buitendeur geleid.

Woensdag 7 April 1915.

't Is nog maar 8 ure van den morgen, en 140 Roode Kruisers, komen door de Rous-selare straat, al schuifelen en zingen.

Wij zien dezen maal iets nieuws. Achter de soldaten komen eenige honden, een rood kruis op ijzeren halsband dragende. Alle die roode kruisers vallen stil op den Knok, nemen eene verfrissing bij « Gérard » en keeren vervol-gens naar Rous-selare terug.

De heer Henri Buyse, metsersbaas, die het geriskieerd had de nieuwe bakovens in de congregatie en in de Volksbakkerij op te metsen, en er wel mede had gevaren, legt de hand aan 't werk om nog vijf nieuwe ovens te metsen. Dezen keer geschiedt zulks in de fabriek Desmet, langs den ijzerenweg gelegen.

Ik begeef mij heden bij een lid van onzen gemeenteraad om eene inlichting te vragen.

Het gemeenteraadslid ontvangt mij zeer vriendelijk, maar ziet mij lachend aan.

« Hoe zoude ik in staat zijn, spreekt die heer, u de gevraagde inlichting te geven! Ik maak deel van den gemeenteraad, 't is waar, maar de gemeenteraad bestaat alleenlijk nog op het papier, in werkelijkheid is hij reeds lang dood en begraven.

Binst den ganschen duur van den oorlog, en dat is nu acht volle maanden, werd de gemeenteraad twee maal bijeengeroepen. In de laatste vier maanden kwamen wij niet eene enkele maal samen.

Van alles wat er gedaan wordt en beslist weten wij de eerste letter niet. Vraag ik iets aan den heer Schepen die weet niet meer dan ik.

Om u een een gedacht te geven dat ik de waarheid zeg, luister: Er is een komiteit genoemd dat zich met de bevoorradings van stad moet bezig houden. Ik weet niet eens wie daar deel van maakt.

Klachten rijzen op langs alle kanten. De gazetten schrijven artikel op artikel, briefkes worden uitgedeeld, als of er eene kiezing op handen ware, en wij worden over niets onderricht, over niets geraadpleegd.

« Maar gij hebt het recht den gemeente-raad te doen bijeenkomen ».

« Ja zeker. Maar dat zullen wij niet. 't Is genoeg dat wij een voorstel doen om hem te zien verwerpen. Hij heeft tot nu ons 't recht willen kennen. Hij heeft ons kunnen mis-sen, dat hij nu ook maar alleen voort doet. »

Een handdruk, en 'k neem afscheid.

Donderdag 8 April 1915.

De wijdbefaamde meester-kleermaker, M. R. Schoupe, woonachtig in de Statiestraat, was gisteren avond, voor de eerste maal van zijn leven, korte minuten te laat in « de Drie Zwitsers » gebleven. Daar kwamen duitsche wachten, en M. Schoupe, mocht medegaan naar de kommandantur, en daar den ganschen nacht verblijven. Dezen morgen, na 10 mark te hebben betaald, mag hij den weg naar zijne woning inslaan.

Cyriel Dochy-Vandeputte, landbouwer aan de « de Mol », beleefd ook eenen aangename-nen dag. Hij mag twee wagens chicoreiboonen voeren naar de fabriek van M. Bral.

De lente is gekomen, en meer dan iemand ziet de landman met angstig hart de toekomst te gevoelt.

« Wat gaat er van mijne vruchten ge-worden? » vraagt hij zich met droefheid af. « Ga ik mogen pikken en maaien, wat ik gepland heb en gezaaid? »

En de man weet niet gedaan. Waarmede zijne akker geveit? De boeren-bond doet geen zaken, meststoffen zijn niet te verkrijgen. Hier en daar nothans, doet een handelaar guano komen, doch anders is er niet te bekomen.

En zoo zijne vruchten oppassen zal men die aan hem laten? Zal men ze openbrengen?

Zwart is de gezichteinder voor den land-bouwer.

In den donkeren avond, na 9 ure, volgen 450 mannen den weg naar Rous-selare. Geen gefluit, geen gezang. Alleen verneemt men de stappen der soldaten die zwaar op de kassei-steen bokken.

Vrijdag 9 April 1915.

Sedert de duitschers onze streken hebben bezet, zagen wij menigmaal lange rijen wagens door onze straten trekken. Niet zelden volgden dertig, veertig, ja vijftig wagens, malkaar op.

Dezen morgen nogthans wordt den opper-gaai afgeschoten. Vijf en tachtig wagens, allen met strooi geladen, gaan den Westen in.

Tusschen de vaart en den ijzerenweg, op den Westkant der Berlijnstraat en het Elek-triek gebouw, leggen de duitschers eenen hof aan. Volgens de genomen schikkingen, belooft dit werk prachtig te zijn. Een duitscher, die mij aanspreekt, zegt dat aldaar te naaste jare, dus in 1916, tijdens de zomermaanden, telken zondag en maandag avond, muziekuitvoe-ringen zullen plaats hebben.

Zaterdag 10 April 1915.

Sedert lang had men zooveel boter op den markt niet gevonden als heden. Uit verschillige omliggende gemeenten, zelf uit Pitthem, waren de boerinnen afgekomen. De afslag is dan ook nog al merklijk. Gemiddeld betaalt men 3 fr. 60 den kilo.

De eieren worden 10 cent. het stuk verkocht.

De krameniers mogen vandaag hunne waren op de Groote markt niet ten toon stellen. Zij worden naar de Koornmarkt verzonden, en dat voor den ganschen duur van den oorlog.

Een landbouwer, waarmede ik zeer bevriend ben, biedt zich ten mijnen huize aan. Hij brengt mij eenen hazaard aan, zegt hij, en voor niemand ter wereld zoude hij dien hazaard verkoopen, zonder mij de eerste occasie te hebben gegeven. En zoo verneem ik weldra dat hij mij 100 kilos tarwe wil verkoopen, aan den zeer geringen prijs van 100 frank.

Ik bedank mijnen vriend uit ganscher herten, en sla zeer vriendelijk zijn aanbod af. De tijd nothans zal misschien uitwijzen dat ik ongelijk heb.

Hier en daar reeds werden suikerijboonen opgeëischt. Ik dacht, en velen met mij dat men deze koopwaar naar Duitschland ging

verzenden, om er « fruit » van te maken Maar hoe men toch missen kan! De suikerijboonen worden onder de boeren verdeeld. Zij moeten die boonen laten weeken en dan aan de peerden geven voor voedsel.

Dat is zeker wel iets nieuws!

Zondag 11 April 1915.

Veel menschen kunnen vandaag geen mis-hooren. Van uit den predikstoel vernemen zij, dat zij morgen, maandag, naar het stad-huis mogen gaan om geld te ontvangen. De bons voor voedingstoffen afgeleverd sedert 15 Januari en tot den laatsten Februari, gaan nu in klinkende munte uitgewisseld worden. Of de menschen blijde zijn!

Maar wie niet tevreden is, dat is de Lazaret-pharrer Vogt die in de 7 ure mis zijne groote misnoegdheid uitdrukt over verschillende zaken. Hij doet hevige zijn beklag omdat er veel duitsche soldaten het H. misoffer niet bijwonen. De drie vierden der katholieke soldaten zijn afwezig.

Hij is ook mistevreden omdat een soldaat bij het draaien van zijn stoel te veel gerucht maakt.

Hij steunt er dringend op dat de soldaten naar hem, en naar hem alleen moeten te biechte gaan.

Eindelijk spreekt hij ook met misnoegen over de Iseghemnaren die, zodra de gelezen mis van den onderpastor Delaere gedaan is, de kerk verlaten en hem aldus stoorren in zijn sermoen.

Op bevel der duitsche overheid, wordt de herberg « het Scheers » in de Krekelstraat, gesloten.

Maandag 12 April 1915.

Zeer toevallig is het mij toegelaten mijn hoofd in te steken in de nieuwe badinrich-tingen die bijna voltrokken zijn in het Elek-triek gebouw. Iets zoo schoon en zoo prachtig kon ik mij niet inbeelden. De baden en de stort-baden zijn bewonderenswaardig. Al den noord-kant van den Elek-triek wordt nog een vleugel aangebouwen, om aan de nieuwe inrichting, alle mogelijke volmaaktheid te geven.

Na den oorlog zullen deze baden zeer wel ten nutte komen voor onze bevolking.

Den ganschen voormiddag is er drukke beweging in stad. Men gaat om kluiten. Voor het verblijf van simpele soldaten bekomt men 2 fr., voor officieren 6 fr.

In den voormiddag wordt de Heer Henri Buyse verwittigd dat hij alle werk staken mag in de fabriek Desmet. Het werk dat aan Buyse was toevertrouwd, en waaraan hij sedert woensdag neerstig wrochte, wordt hem ontnomen, en gegeven aan Al. Vanderheeren, metser-herbergier.

Maanden lang had de handelaar Seurynek van Winkel St Eloy een kostelijk peerd kunnen verdoken houden. Sedert veertien dagen nogthans had het peerd zijne schuilplaats verlaten en het werk hernomen.

Dezen namiddag, komt Seurynek met zijn peerd over onzen Grooten markt gereden. Zijn peerd wordt tegengehouden en valt in de handen der duitschers.

Dinsdag 13 April 1915.

Bliksemsnel verspreidt zich een gerucht, dat gansch de stad in rep en roere stelt.

« De Iseghemnaren der klassen van veer-tien, vijftien en zestien, moeten zich donderdag namiddag, ten 2 ure op de markt bevinden ».

Dat is monds-gemeen. En de menschen verlaten hun huizen, loopen bij de gebuurs, staan in hoopjes samen op de straat, en bespreken elk op zijn manier en volgens hun eigen gedacht, wat dat mag beteekenen. En menig brave vader, menige teedere moeder, ligt met den schrik op 't lijf.

Nachtwakers en politieagenten zijn op ronde om aan de suikerijdroogders de mare te doen, dat geene boonen meer uit Iseghem mogen verzonden worden, tenzij op bevel en met de toelating der duitsche overheid.

De duitsche soldaten, op den Winkelhoek en den Schaapdam ingekwartierd, werden verleden nacht opgetrommeld en zijn naar 't front vertrokken.

In verschillende steden en gemeenten van 't omliggende was er sedert verschillende dagen rijst aangekomen en uitbesteld.

Eindelijk na lang wachten, bekomen wij ook ons deel. Dezen morgen wordt er rijst aan de winkeliers uitgedeeld, om hunne kalanten te bedienen.

In den voormiddag, komen tien wagens, elk met twee peerden bespannen en met

suikerijwortels geladen, onze stad binnenge-rede. Zij brengen die koopwaar uit de ver-latene westelijke gemeenten, om ze alhier te droogen.

Twee honderd meters meer Westwaarder van de loopgrachten die sinds geruimen tijd bestaan, is men bezig nieuwe te graven. Zoo vinden onze landstormers de gelegenheid hunnen ledigen tijd dood te doen.

Hangt uit in den avond:

STAD ISEGHEM

De Burgemeester der Stad Iseghem, krachtens bevel der duitsche militaire overheid, maakt bekend dat:

1. Al de jongelingen op Iseghem wonende en geboren in de jaren 1894, 1895 en 1896 verplicht zijn zich te bevinden op de Groote Markt, den Maandag 19 April 1915, kwart voor 3 ure zeer stipt (duitsche uur), ten einde aldaar hunne tegenwoordigheid te laten bestatigen.

2. De jongelingen op Iseghem niet geboren, moeten zich vooreerst ten stadhuize aanbieden Donderdag voormiddag 15 April van 10 tot 12 u.

3. Al de jongelingen geboren in 1896 moeten zich ook vooreerst ten stadhuize aanbieden den Donderdag 15 April, van 2 tot 5 ure namiddag.

De nalatigen zullen gestraft worden.

Iseghem, den 12 April 1915.

De Burgemeester,
EUG. CARPENTIER.

Dat het reizen tegenwoordig, niet zonder ongemakken gaat heeft ons verdienstvol gemeenteraadslid, de Heer Constant Gits, heden ook ondervonden.

Hij was naar Gent gegaan. Doch bij het terugkeeren in de statie van Kortrijk, twijfelden de duitschers over de echtheid van zijn pasport. Volgens hunne zienswijze was dat pasport niet door eene en zelfde hand geschreven.

De Heer Constant Gits werd in de statie opgehouden en mocht dit gebouw maar ver-laten na één uur wachtens. Per telefoon had men zich verzekerd dat het gevonden pasport volkomen in regel was.

Woensdag 14 April 1915.

Vershillige malen wordt mij heden bevestigd dat de Heer Henri D'Arlois, bestuurder der Volksbakkerij « Ons Eigen Brood » eene klacht gestuurd heeft naar den Heer Proku-reur des Konings te Kortrijk, en naar het Spaansch-Amerikaansch komiteit. Hij beweert dat men voor de bloem en voor het-meel hier toegezonden, eenen hoogerren prijs eischt dan het voorschreven is.

Als Pastor en koster strijden komen alle de geheimen der kerke in den klaren.

Wydaege, van aan den « Belle Vue » had een pasport bekomen om met duitsche gazetten rond te leuren. Hij mocht tot op Rumbke plaats gaan. Doch de brave man kan aan de bekoring niet wederstaan, zich tot Rous-selare te wagen om nog eenige centen meer te kunnen verdienen. 't Beviel hem slecht.

Door de gendarmen werd hij aangehouden, en onmiddelijk tot 8 dagen gevang veroordeeld.

Ook vrouw Vansteenkiste-Mestdagh, insge-ljks aan « Belle Vue » woonachtig, vaart slecht. « Wat kan ik toch doen, sprak zij, met den geringen onderstand ons door de stad geschonken? Mijn man zit sedert maanden zonder werk, en wij hebben nog vijf kleine kinderen die honger hebben! » En zij riskeert haar tot op Beythem om postkaarten, ciga-retten, enz. aan de soldaten te koop te bieden. De gendarmen houden haar heden aan, en gevankelijk wordt zij weggevoerd.

Donderdag 15 April 1915.

Zeer vroeg in den morgen, 't is nog geen 4 ure, worden de Roode Kruisers en de chauffeurs der automobiels opgeklopt. Men heeft hunne diensten onmiddelijk nodig.

De automobiels vertrekken in volle vaart. En gedurende den ganschen voormiddag brengt men hier gekwetsten op gekwetsten aan. 't Moet ergens schuw gezeten hebben!

Wilt gij een staalken van schoon duitsch-vlaamsch?

Leest dan het bericht dat wij hieronder overdrukken, en dat wij zooveel gansch toe-vallig in handen kregen:

3e Mob. Etappenkdr. 4 Armée.

Thielt, 6 April 1915.

Mijnheer Burgemeester,

Meulebeke,

De Burgemeesters hebben in hunne gemeenten te laten aanplakken, wat volgt:

Hiermede wordt het ter openbare kennis gebracht, dat al de grachten der buurtwegen voor den 1 Mei 1915, door dewelke hier toe verplicht is, (Wordt voortgezet).

